

CAPRICORNI

Del 22 de desembre al 20 de gener.

Planeta regent: Saturn.

Metall: Plom.

Color: Negre, marró fosc i gris fosc.

Naturalesa del signe: És el tercer signe de terra. El capricorní és fidel, reflexiu i ben educat (té tot allò que una mare desitja pels seus fills).

Amor: Per a aquest signe és vital la soledat i l'aïllament; d'aquesta manera pot desenvolupar la seva personalitat lliurement. La seva impecable moralitat l'obliga a ser fidel. Quan entrega el seu amor a algú, és per a tota la vida. Sempre utilitza la paraula correcta, la que el fa quedar com un senyor. Té un gran sentit del ridícul, cosa que el priva d'expressar obertament els seus sentiments. Sempre viu lligat en el passat o pensant en el futur (assaboreix el present que la vida són quatre dies!).

AQUARI

Del 21 de gener al 18 de febrer.

Planeta regent: Urà.

Metall: Urani, radi i alumini.

Color: Blau cel i blau elèctric.

Naturalesa del signe: És el tercer signe d'aire. Es caracteritza principalment per la seva originalitat, també és altruista i molt fantasiós.

Amor: Sovint es deixa guiar per un irrefrenable sentiment humanitari que el fa ajudar els altres. Això pot provocar que arribi a casar-se amb algú que el necessita, però que no s'estima. No en va, es tracta d'un dels signes amb un major nombre de divorcis. Estudia la persona des d'un punt de vista esotèric. A l'hora d'escollir la parella dona preferència a la qüestió intel·lectual, donant menys importància a la part econòmica, social o física (ja ho saps, porta sempre el diploma a sobre).

PEIXOS

Del 19 de febrer al 20 de març.

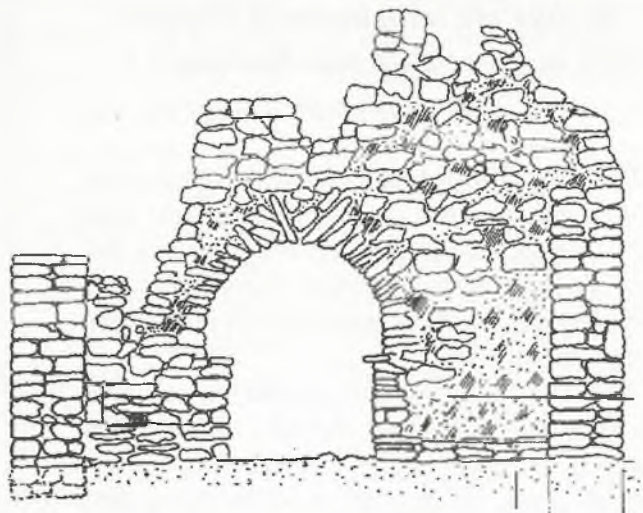
Planeta regent: Neptú.

Metall: Platí i níquel.

Color: Blau marí, verd mar i malva.

Naturalesa del signe: És el tercer signe d'aigua. De la seva personalitat en destaca l'emoivitat i la sinceresa, sense deixar de banda la desconfiança. És un somniador nat (toca de peus a terra, home!).

Amor: Té una personalitat difícil de comprendre, doncs és doble (els dos peixos) i de sentiments molt complexos. Gran part de la seva manera de ser està amagada en el seu subconscient. En qualsevol moment pot sorprendre'ns a tots. Dona molta importància als compromisos. Té una gran dosi d'humanitat i solidaritat, fins i tot prefereix solucionar els problemes dels altres abans que els propis (ja ho diuen, *haz el bien y no miras a quien*).

Sant Esteve de Caulers

Tothom haurà sentit a parlar alguna vegada de Sant Esteve de Caulers Vell, un indret situat al massís de Cadiretes, relativament proper a Vidreres i a Santa Seclina i ocupat ja en època romana i durant l'Edat Mitjana. Durant el Baix Imperi Romà, entre els segles IV-V, es construí el que més endavant seria Caulers, una torre de vigilància.

L'any 939 tenim les primeres notícies de l'església de Sant Esteve, vint anys abans Caulers ja existeix com una població totalment diferenciada del nucli de Caldes. Tot plegat és el resultat d'un procés de repoblació del territori endegat pel poder franc arreu de la Catalunya Vella al segle VIII. En el cas de Caulers, a finals d'aquests segle o inicis del IX, els repobladors arriben i s'estableixen al cim del turó, construint l'església, un poblet i una torre. El castell i la muralla s'edificaren al segle XI, coincidint amb l'ampliació del poble. Si fins ara Caulers no deixa de créixer, un segle més tard els documents detectaran un augment de les vendes de terres i cases del poble, provocades per les migracions de la població.

L'any 1340 marca l'inici de la davallada de l'església de Caulers, coincidint amb la crisi baixmedieval. Aquesta etapa s'enceta amb el que els cronistes anomenaren *Lo mal any primer*, referint-se al 1333, en el qual s'iniciaren una sèrie de desastres (canvis climàtics, empobriment de les collites, fams, malalties, terratrèmols i guerres) que fins ben entrat el segle XV no van deixar de devastar la població. Per posar uns quants exemples, entre 1373 i 1448 se succeïren tota una sèrie de terratrèmols; el 1357 una plaga de llagostes va assolir el territori i la població infantil era delmada cinc anys després amb l'anomenada *mortalitat dels infants*.

Els darrers moments de Caulers no triguen a arribar, per una banda per la creació de la baronia de Llagostera el 1375, quan el rei Pere III uneix al territori de Llagostera els dominis de la família Montcada a Caulers-Caldes. Per l'altra, els efectes devastadors de la crisi sobre la població fan que poc temps després el nucli quedi abandonat i els habitants que queden es dispersin en masos pels territoris propers, utilitzant els edificis del poble per al bestiar.

Al segle XVI encara resta una espurna de vida a Caulers: l'església és utilitzada puntualment per a les cerimònies litúrgiques.

Actualment l'antic nucli conserva com a record, malgrat el bosc que es menja les pedres, els fonaments de les cases i part de l'església, amb les tombes antropomorfs al costat del temple. Tot plegat, un testimoni del nostre passat, de la nostra pròpia història.

Gemma Vinyes-Miralpeix Sala